

РЕШЕНИЕ

№ 499

гр. София, 18.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 16.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

като разгледа дело номер **8660** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производствата е по реда на Глава X от АПК.

Образувано е по жалба на Д. М. Д., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], обл. С., против изричен отказ на кмета на Столична община – Район „Нови Искър“, обективиран в писмо изх. № РНИ23-МД94-64-/4/17.08.2023 г. за заверяване на молба – декларация, вх. № РНИ23-МД94-64/18.07.2023 г. за снабдяване с нотариален акт по давностно владение за S идеална част от следния недвижим имот: ПИ с идентификатор 65601.5479.704, находящ се в [населено място], обл. С., Район „Нови Искър“.

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразно издаден, в противоречие с материалния закон. Твърди се, че кметът на общината, след извършена проверка и индивидуализация е длъжен да завери декларация, предвид липсата на съставен акт за общинска собственост за посочения имот. В с.з. се представлява от адв. И., която изразява становище за основателност на жалбата, претендира разноски по списък /л. 32/ в размер на 310 лева, от които 300 лева адв. хонорар, платени съгласно адв. пълномощно /л. 31/, и 10 лева държ. такса.

Ответникът по жалбата – кметът на Столична община – Район „Нови Искър“, редовно призован, в съдебно заседание не се представлява. Чрез проц. си представител юриск. М. изразява становище по жалбата като счита същата за неоснователна, а отказът за правилен и законосъобразен. Претендира се юрисконсултско възнаграждение, прави се възражение за прекомерност на адв. хонорар.

Жалбата е постъпила в законния срок, от надлежна страна, притежаваща

активна процесуална легитимация и е процесуално допустима.

Съдът, след като обсъди поотделно и в съвкупност приетите по делото доказателства и като съобрази доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Фактическа обстановка:

Производството започва по молба – декларация за заверка, във вр. с признаване правото на собственост по давностно владение, вх. № РНИ23-МД94-64/18.07.2023 г. за снабдяване с нотариален акт по давностно владение за S идеална част от следния недвижим имот: ПИ с идентификатор 65601.5479.704, находящ се в [населено място], обл. С., Район „Нови Искър“.

В процесното писмо, изх. № РНИ23-МД94-64-/4/17.08.2023 г. се излага следното съображение:

След извършена служебна проверка, се установява, че жалбоподателката се явява наследник по закон, с оглед на което съгласно Закона за наследството придобива собствеността върху имота на друго основание. Поради тази причина се сочи, че следва да се заяви процедура по чл. 587, ал. 1 от ГПК пред нотариус за снабдяване с констативен нотариален акт по документи. По тази причина се отказва предоставяне на исканата административна услуга, респ. се отказва заверка на молба-декларацията. По делото не е представен акт за общинска собственост по отношение на имота и не се твърди наличие на такъв.

От правна страна:

Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК административният акт следва да съдържа фактическите и правните основания за издаването му. Първите са необходим реквизит на акта и липсата им го опорочава съществено. Липсата на фактически основания представлява винаги съществено административнопроизводствено нарушение, водещо до отмяна на административния акт. Обратно, макар и да е административнопроизводствено нарушение, непосочването или погрешното посочване в акта на правното основание за издаването му не е съществено такова при условие, че актът съдържа фактическите основания за издаването си. В случая волята на органа относно упражненото от него право е неясна, а последващият контрол по приложението на закона спрямо посочените факти е невъзможен. Законосъобразността на административния акт се преценява към момента на издаването му.

Съгласно легалната дефиниция на § 1, т. 2, б. ”б” от ДР на Закона за администрацията, във връзка с разпоредбата на чл. 21, ал.3 от АПК, административната услуга представлява издаването на декларативни индивидуални административни актове, с които се признава или отрича съществуването на права или задължения. Отказът на административния орган да удостовери претендираните в настоящия случай правнорелевантни факти, т.е. да издаде удостоверение по молбата и заверка на молба-декларация за снабдяване с констативен нотариален акт, представлява индивидуален административен акт и като такъв подлежи на самостоятелно обжалване. Съдът не споделя становището на ответника, че писмото било с уведомителен характер и не представлявало инд. адм. акт. Със същото изрично се отказва исканата адм. услуга като се излага и съответен мотив – липса на приложена регулация за имота. Исканата от жалбоподателя административна услуга е елемент от охранителното производство по чл. 587 от ГПК /чл. 483 , ал. 2 от ГПК,

отм./ за издаване на нотариален акт по обстоятелствена проверка, при който административният орган удостоверява единствено факта дали имотът е актуван като общинска /както е в случая/, респ. държавна собственост. Целта на това производство е да се удостовери, че определен недвижим имот е или не е държавна или общинска собственост като въз основа на тези данни се извършва преценка, представляваща част от охранителното производство, развиващо се пред нотариуса. Решаването на въпроса дали са налице материалноправните предпоставки жалбоподателят да бъде признат за собственик на имота на основание давностно владение стои извън правомощията на кмета на общината. Същият е от компетентността на нотариуса, който в развиващото се пред него производство е длъжен да извърши преценка за наличието на посочените обстоятелства, въз основа на която да издаде или да откаже издаването на нотариален акт.

В хода на административното производство, от административният орган е преценено, че не са налице матер. предпоставки за издаване на искания акт – заверка на справка – декларация, поради придобиването му по наследство от заявителя на услугата и се сочи, че следвало да се състави такъв „по документи“, т.е. без заверка на декларацията. Така изложеният мотив е изцяло ирелевантен по отношение на адм. процедура по заверка на справка – декларация. Както бе посочено по-горе адм. орган извършва преценка единствено по отношение на наличието или липсата на съставен акт за общ. собственост на имота или наличие на обстоятелство, което го прави такава собственост по силата на закона и при липсата на изискване за съставяне на такъв акт. Необходимо е имотът да бъде също така точно индивидуализиран, посредством съответни документи – скици и други. Жалбоподателката е представила съответни документи като за органа съществува единствено задължението да прецени дали същите са достатъчни за индивидуализация на имота и преценка дали същият представлява общинска собственост по силата на закона и/или като за същия е съставен съответен акт за общ. собственост. Адм. орган в производството излага аргументи, че имотът бил придобит по наследство. Тези аргументи са правно-ирелевантни, адм. орган е излязъл извън компетентността си като недопустимо излага странни съждения под вид на правна консултация, които освен това са и напълно неверни. Задължително условие за издаване на констативен нотариален акт е именно в процедурата по чл. 587 от ГПК представянето на заверена от общината справка-декларация за липса на съставен АОС.

Предвид горното, настоящият състав счита, че подадената жалба е основателна.

Отказът на кмета на Столична [община] „Нови Искър“ е издаден в противоречие с материалноправните разпоредби и като такъв е незаконосъобразен. Делото следва да се върне като адм. преписка на адм. орган за издаване на акт като бъде извършена преценка единствено на посочените по-горе задължителни условия за издаване адм. услуга по заверка на справка – декларация по реда на чл. 587, ал. 2 от ГПК, а именно – като се завери същата при липса на съставен АОС за имота.

С оглед своевременното направеното изявление от проц. представител на жалбоподателката и на осн. Чл. 143, ал. 1 от АПК на същата следва да се присъдят разноски, а именно: 300 лева адв. хонорар, заплатен в брой и 10 лева държ. такса, общо 310 лева по списък. Възражението за прекомерност не е основателно.

По изложените съображения СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на Д. М. Д., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], обл. С.,

ИЗРИЧЕН ОТКАЗ на кмета на Столична община – Район „Нови Искър“, обективиран в писмо изх. № РНИ23-МД94-64-/4/17.08.2023 г. за заверяване на молба – декларация, вх. № РНИ23-МД94-64/18.07.2023 г. за снабдяване с нотариален акт по давностно владение за S идеална част от следния недвижим имот: ПИ с идентификатор 65601.5479.704, находящ се в [населено място], обл. С., Район „Нови Искър“;

ВРЪЩА делото като адм. преписка за ново произнасяне от адм. орган, в 7-дневен срок, при съобразяване със задължителните указания по прилагане на закона;

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Д. М. Д., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], обл. С., разноски по делото в размер на 310 /триста и десет/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: